

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 14.09. 2015 r.

Sekretariat Wicemarszałek Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej

Wpłynęło dn. 15.09.2015

Nr. MPP/528

Podpis. RB

DSO-I-071-66/15

BM-I-071-311/15/2

150915 - 00277

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich

Wpłynęło dn. 16.09.15

nr. 573F podpis. M

Dot. BPS/043-80-3463-MS/15

Pani

Maria Pańczyk-Pozdziej

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Panów senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Bogdana Pęka, Przemysława Błaszczyka, Jana Marię Jackowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Roberta Mamąta i Kazimierza Jaworskiego na 80. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 7 sierpnia 2015 r., uprzejmie informuję.

Stosownie do treści art. 9a § 2 oraz art. 37f § 1 i art. 37g § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 133 z późn. zm.), zwanej dalej u.s.p., Minister Sprawiedliwości sprawuje zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów, polegającą na zapewnieniu właściwego toku wewnętrznego urzędowania sądów, bezpośrednio związanego z wykonywaniem przez sądy zadań z zakresu sprawowania wymiaru sprawiedliwości i ochrony prawnej. Nadzór ten obejmuje analizę i ocenę prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego. W ramach nadzoru zewnętrznego Minister Sprawiedliwości analizuje informacje roczne o działalności sądów, ustala ogólne kierunki wewnętrznego nadzoru administracyjnego wykonywanego przez prezesów sądów apelacyjnych, kontroluje wykonywanie obowiązków nadzorczych przez prezesów sądów apelacyjnych oraz wydaje stosowne zarządzenia.

Stosownie do treści art. 9b u.s.p. czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli. Tym samym ocena trafności wydanych w sprawach orzeczeń sądowych pozostaje poza ustawowo przyznanym Ministrowi Sprawiedliwości zakresem kompetencji. Rozstrzygnięcie spraw sądowych leży w gestii niezawisłych sądów, których orzeczenia podlegają kontroli judykacyjnej sprawowanej przez sądy drugiej instancji na skutek rozpatrywania środków odwoławczych oraz przez Sąd Najwyższy.

Poruszone w oświadczeniu zagadnienia w zakresie, w jakim odnoszą się do konkretnych spraw sądowych prowadzonych przed Sądem Okręgowym w Łodzi oraz jednym z sądów rejonowych w Warszawie, z racji opisanych wyżej kompetencji Ministra Sprawiedliwości, nie pozwalają na ustosunkowanie się do nich.

Odnosząc się natomiast in abstracto do zagadnień dotyczących umów obowiązkowego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych oraz zabezpieczenia roszczeń rolników w przypadku upadłości zakładów ubezpieczeń, uprzejmie wskazuję.

W obecnym stanie prawnym zasady zawierania i wykonywania m.in. umów obowiązkowego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, sposób kontroli spełnienia obowiązku zawarcia tych umów oraz konsekwencje niespełnienia obowiązku, zadania i zasady działania Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego określają przepisy *ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 392 późn. zm.)*, zwanej dalej u.u.ob.

O obowiązku ubezpieczenia przez rolnika budynku wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego, zwanego dalej "budynkiem rolniczym", od ognia i innych zdarzeń losowych, stanowi przepis art. 59 u.u.ob. Umowa ubezpieczenia budynków rolniczych zapewniać ma kompensację szkód powstałych w budynkach na skutek zdarzeń losowych w postaci: ognia, huraganu, powodzi, podtopienia, deszczu nawalnego, gradu, opadów śniegu, uderzenia pioruna, eksplozji, obsunięcia się ziemi, tąpnięcia, lawiny lub upadku statku powietrznego (art. 67 ust. 1 u.u.ob.).

Ubezpieczenie budynków rolniczych, kwestie związane z kontrolą spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia oraz sankcje za niespełnienie tego obowiązku szczegółowo uregulowane zostały w przepisach rozdziałów 4 i 6 u.u.ob.

Odnosząc się do przedstawionego w oświadczeniu zagadnienia dotyczącego zabezpieczenia roszczeń rolników w sytuacji upadłości zakładu ubezpieczeń, należy odwołać

się do regulacji zawartej w art. 19 ust. 2 u.u.ob. Powołany przepis upoważnia poszkodowanego do dochodzenia roszczeń bezpośrednio od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 1, 1a i 2.

W świetle art. 98 ust. 2 pkt 1 u.u.ob. w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzenia postępowania upadłościowego, jeżeli majątek dłużnika oczywiście nie wystarcza nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego albo w przypadku zarządzenia likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń, jeżeli roszczenia osób uprawnionych nie mogą być pokryte z aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, do zadań Funduszu należy również zaspokajanie roszczeń osób uprawnionych z umów ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1-3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2-4.

Gwarancje Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego obejmują zatem roszczenia rolników z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych – m.in. w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń.

Należy zaznaczyć, że przedstawione regulacje prawne, dotyczące odpowiedzialności gwarancyjnej Funduszu w odniesieniu do umów ubezpieczenia budynków rolniczych, obowiązują od 1 stycznia 2004 r., tj. od dnia wejścia w życie *ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych*.

2 *Polwitem*

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Wojciech Węgrzyn
PODSEKRETARZ STANU